מתנות טובות

מתוך "השעון המופלא" ה.פייל

הנה לכם הסיפור. חי פעם איש עשיר בשם עלי ואחיו עני בשם נאדר. בתיהם עמדו זה מול זה משני צדי רחוב.
לעלי העשיר היה כל שרק רצה ואפילו מעבר לכך, ונאדר העני בקושי יכול היה להחזיק מאמץ ולחיות, אך היה תמיד שמח בחלקו, ובכך היה למעשה עשיר יותר מאחיו העשיר.
זה היה בזמנים ההם, כשאנשים קדושים התהלכו ברחובות ועשו נסים ויום אחד הגיע לאותה העיר דרוויש קדוש.
סמוך לשער העיר עמד ביתו של עלי ולכן הדרוויש ניגש לדלת הבית. בעל הבית פתח לו בעצמו.
הדרוויש הלך כבר כל היום ולכן היה מכוסה כולו באבק דרכים. הוא נראה כמו קבצן וכשעלי שמע שהוא מבקש מקום לינה הוא פתח את פיו בקול.
מה? האם זה בית דרכים שבו נותנים ללון חינם? הוא בוודאי טעה בדרך! כאן אין מקום לקבצנים! אבל ממול עומד בית אחר, אולי שם ימצא מקום מתאים.
זה מה שאמר עלי העשיר, כשסגר את הדלת בטריקה והשאיר את הדרוויש בחוץ.
אז לא הייתה לדרוויש ברירה אלא לעבור את הרחוב ולדפוק בדלת הבית שממול. שם נאדר פתח לו את הדלת. "כנס, כנס. ברוך הבא!" אמר נאדר.

נכנס הדרוויש לבית והתיישב ליד האח, שם איפה שהיה נעים וחם, ואישתו של נאדר פרסה לפניו הכל מה שהיה להם בבית - כיכר לחם שחור וקנקן מים מהבאר העירונית.
"זה כל מה שיש לכם לאכול בבית?" שאל הדרוויש.
כן, זה כל מה יש להם בבית.
"אז אולי אוכל לעזור לכם" אמר הדרוויש "הביאו לי קערה וקנקן אחר."
אשתו של נאדר הביאה לו מה שביקש והדרוויש העביר את ידו מעל הכלים ולחש ברכה. ואחר כך אמר "קערה תתמלאי!" ומיד הקערה התחילה להתמלא בתבשיל בשר עשיר, עד שהייתה מלאה עד השוליים. אז אמר הדרוויש "קערה עצרי" והיא הפסיקה להתמלא, והנה עמדה לפניהם ארוחה כפי שרק אדם יכול לרצות בה.
ואז אמר הדרוויש "קנקן תתמלא!" והקנקן התחיל להתמלא בבירה טובה, עד שאמר שוב "קנקן עצור!" והנה היה קנקן מלא משקה נהדר. הדרוויש, נאדר ואישתו התיישבו לארוחה ואכלו ושתו עד שלא יכלו יותר וכל פעם שהקערה או הקנקן

התרוקנו, הם התמלאו מיד מחדש.
למחרת המשיך הדרוויש בדרכו, אבל השאיר לנאדר את הקערה והקנקן, כדי שלא יסבלו יותר מרעב וצמא.
עבר חודש או חודשיים והחיים היו נוחים לנאדר ואישתו, ועלי שממול ראה שלא חסר להם כלום.
יום אחד אמר לאישתו "אלך לנאדר. נראה שמזל בא לביתו. אבדוק איך זה קרה."
הלך עלי ומצא את נאדר ואישתו בבית. התיישב אתם והתחילו לשוחח על דא ועל הא ובסוף שמע את הסיפור על הדרוויש. נדנד ונדנד ובסוף הביאו את הקערה והקנקן וגם הראו לו אותם בפעולה. וי! פתח עלי את עיניו כשראה איך הקערה מבשלת את התבשיל הטעים והקנקן מתמלא בבירה. הוא מיד רצה לקנות אותם אבל נאדר תחילה סירב. אלא שעלי נדנד ונדנד ובסוף מכר לו נאדר את שניהם תמורת מאה דינר. עלי שילם את הכסף והלך עם הקערה והקנקן.
למחרת אמר עלי לאישתו "לא צריך לבשל ארוחת צהריים היום. לכי את להשגיח על העובדים בשדה

ואני אכין את הארוחה." היא הלכה אל הקוצרים

והוא נשאר בבית ורק עישן את מקטרתו, כי ידע שהארוחה תופיע בין רגע. ולקראת צהריים הוציא את הקערה והקנקן, שם על השולחן וקרא "קערה תתמלאי! קנקן תתמלא!" והכלים התחילו להתמלא באוכל ובמשקה. אלא שעלי, כשהיה אצל נאדר, התפלא כל כך מהכלים המופלאים, שלא שם לב איך מצווים עליהם להפסיק להתמלא. לכן הקערה עלתה על גדותיה וכך גם הקנקן, והתבשיל והבירה נשפכו על השולחן ואחר כך על הרצפה ועלי לא ידע איך לעצור אותם.

הוא רץ מיד לביתו של נאדר ובינתיים התבשיל והבירה מילאו את כל הבית ואחר כך נשפכו לחצר ולרחובות ושם נהנו מהם כל החזירים והכלבים של העיר.

"אחי! אחי!" קרא עלי לנאדר "אמור לי מה לעשות, כי אחרת כל העיר תטבע בתבשיל ובירה!"

אלא שנאדר לא מיהר. הוא התחיל במשא ומתן והסוף היה שעלי שילם לו עוד מאה דינר, כדי שייקח חזרה ממנו את הקערה והקנקן.

זה מה שקורה לחמדנים! עכשיו נאדר העני לא היה כבר עני יותר, כי היה לו מספיק אוכל ומשקה ועוד שמור בארון כסף ששילם לו עלי.

בינתיים הדרוויש פגש בנזיר קדוש נודד ושמע שזה מתכונן להגיע לעירו של עלי ונאדר. "ראה אחי" אמר לו "אם תגיע לשם לך לביתו של עלי, כי שם יקבלו אותך יפה ויהיה לך גם הרבה אוכל ושתייה."

אך כשהנזיר הגיע לעיר הבית הגדול ויפה של עלי נראה לו מבטיח יותר ושם הוא פנה וביקש מקום לינה.

אך קרה בדיוק מה שקרה קודם לדרוויש. האם הוא חושב שזה בית מלון לקבצנים? שכאן אפשר לאכול או ללון חינם? ובנג! נטרקה לפניו דלת ביתו של עלי.

רק עכשיו עבר הנזיר הקדוש את הרחוב ודפק בדלתו של נאדר, ושם קיבלו אותו בסבר פנים יפות, האכילו בתבשיל טעים והשקו בבירה טובה ובסוף הכינו לו מקום חם ונעים ללינה לילה. הוא היה עייף מהדרך ונרדם מהר.

ואז אמרה אישתו של נאדר לבעלה "ראה-נא את כותונתו של האיש, כמה שהיא בלויה וקרועה. בזמן שהוא ישן אכין לו אחרת כך שיוכל להתלבש יפה בבוקר."

היא הוציאה בד פשתן מהארון והתחילה לגזור ולתפור ולא הפסיקה עד שלא תפרה את הכפתור האחרון. למחרת, הכותונת החדשה שכבה ליד מיטתו של הנזיר. הוא לבש אותה והודה לה מכל הלב.

אבל לפני שהנזיר יצא לדרכו נאדר שפך שק כסף על השולחן ואמר לנזיר לקחת כמה שנחוץ לו "כי" אמר "תמיד פרוטה יכולה להועיל לנודד בעולם."

כשהגיע זמן ללכת אמר הנזיר הקדוש לנאדר "ראה, הייתם מכניסי אורחים טובים וגם נדיבים ביותר. הנה אתן לכם ברכה. מה שרק תתחילו לעשות הבוקר, תמשיכו לעשות עד הערב." כך הוא בירך, לקח את המטה שלו והלך בדרכו.

התחילו נאדר ואישתו להתייעץ מה כדאי להם לעשות במשך כל היום. הוא הציע דבר אחד והיא דבר שני וכך דיברו ודיברו, עד שאישתו של נאדר

קמה ואמרה "הנה אנו מבזבזים זמן על דיבורים. מוטב שאגש לקפל את הבד שממנו עשיתי כותונת לנזיר."
"כן" אמר נאדר "ואני אחזיר לארון את שארית הכסף שהשאיר הנזיר הקדוש על השולחן."
וכל אחד ניגש לעיסוקו, היא קפלה את הבד והוא אסף את הכסף, אבל הם המשיכו כך הלאה, ועד הערב כל הבית שלהם התמלא בבד פשתן וכל הארונות ודליים היו מלאי כסף. וכך הם נעשו עכשיו עשירים ממש.
למחרת עבר שם עלי, עם מקטרת בפיו וידיו בכיסים. וכשהציץ לבית אחיו וראה את כל העושר הופתע מאוד ולא ידע מה לחשוב על הדבר. מאין באו כל הדברים האלה, הוא שאל את אחיו נאדר. ונאדר לא הסתיר דבר ורק סיפר מה קרה ואיך הנזיר הקדוש בירך אותם.
כשעלי הבין מה עשה כאשר סגר את דלתו בפניו של האיש הקדוש, התחיל לדפוק באגרופיו בראשו, כל כך כעס על טיפשותו. אבל בסוף הוציא מנאדר הבטחה שאם יזדמן לביתו שוב נזיר קדוש כזה או דרוויש, הוא ישלח אותם ללינה אל ביתו של עלי, כי גם לו מגיע קצת מהדברים הטובים האלה.
נאדר הבטיח לו לעשות כך, ועלי נרגע וחזר הביתה.
עברה שנה ועוד יום, ושוב נשמעה דפיקה בדלתו של נאדר. ומי בא? מי אם לא הדרוויש הקדוש והנזיר הקדוש, שניהם ביחד. הם חזרו אליו כי חשבו שיסכים ללין אותם, והרי זכרו כמה יפה קיבל אותם קודם.
אבל נאדר סיפר להם על אחיו עלי ואמר שעלי ישמח מאוד לארח אותם, וביתו גדול יותר ובוודאי גם יהיה להם שם נוח יותר.
שני האנשים הקדושים הסכימו לעבור לעלי, למרות שבאמת היו מעדיפים להישאר אצל נאדר. אבל עברו לצד שני של הדרך ועלי רץ לקראתם, לחץ את ידיהם והזמין אותם ברוחב לב לבוא ולהתארח בביתו.
הייתם צריכים לראות את הארוחה הנהדרת שהכין עלי לאורחים! הייתי ברצון משתתף בה כי ערכו שם שולחן נהדר עם אוכל טעים והרבה משקה טוב.

אחרי הארוחה מהאורחים הוכנסו לחדר גדול ולכל אחד מהם הוצעה מצע במיטה רכה ועוד לפני שנרדמו אשתו של עלי לקחה את הכותנות שלהם ושמה לכל אחד כותונת מבד פשתן משובח. ולפני שעזבו עלי הוציא שק מטבעות זהב וביקש מהם למלא בהן את כיסיהם.
ובכן, כך התנהל הכל בסדרו ולפני ששני הקדושים יצאו מהבית אמרו שהם נותנים להם אותה הברכה שנתנו שנה קודם לנאדר ולאישתו, כלומר שמה שיתחילו לעשות בבוקר ימשיכו לעשות עד הערב.
אבל עלי היה איש מתוחכם. הוא לא רצה להסתפק במה שעשה אחיו, לא! בוודאי שלא! הוא יעשה משהו שיעשיר אותו יותר. והוא התיישב ליד התנור והתחיל לשפשף את מצחו כדי למצוא דבר חכם יותר מאשר רק ספירת כסף.
ובינתיים החזירים בדיר נזכרו שעדיין לא קיבלו ארוחת בוקר שלהם והקימו רעש ומהומה. אמרה אישתו של עלי "על פי הברכה שקיבלנו אני אמורה לקפל את בד הפשתן שלי כל היום, ולא יהיה לי זמן להאכיל את החזירים. אז אלך קודם ואתן להם

אוכל ואז אחזור לקיפול הבד.
והיא יצאה עם דלי מים ששפכה לשוקת החזירים.
זה היה הדבר הראשון שעשתה באותו הבוקר ואחר כך לא יכלה כבר להפסיק, אלא שפכה עוד ועוד מים לחזירים, עד שקיעת השמש.
בינתיים לעלי לא עלה כל רעיון טוב לראשו. הוא כל הזמן חשב "אולי אעשה כך? ואולי מוטב אחרת?"

ואז ראה שאישתו יצאה לחצר. הוא הלך לראות מה מעשיה וראה שהיא שופכת מים לשקתות. אם מישהו רגז ממש אי-פעם, זה היה עלי. "מה?" צעק "כך את מנצלת את ברכתם של האנשים הקדושים?" הוא הביט סביב וראה שוט תלוי על קיר. הוא תפס את השוט והתחיל להצליף לאישתו על גבה. וזה היה הדבר הראשון שעשה הבוקר וכך הוא נאלץ להמשיך ולהצליף לה עד הערב.
ולא מספיק שכך, אבל היא הקימה צעקות והשכנים באו לראות על מה המהומה. הם באו וצחקו, ואחר כך באו אחרים וכולם ראו איך האישה שופכת מים לשוקת ובעלה מצליף לה בשוט.
כשהגיע ערב, והם השתחררו מעיסוקם זה, היו כה עייפים וכואבים שבקושי עמדו על רגליהם, וכל מה שנותר להם זה שוט שבור ודיר חזירים מוצף במים. כי אפילו אנשים הקדושים ביותר לא יכולים להעניק חכמה לאלה שלא מוכנים לקבל אותה.
וזה סוף הסיפור.